

Co čeká lid můj Egyptský?

Devatenáctá kapitola knihy proroka Izajáše má pro nás mnoho cenných a zajímavých informací. Aby bylo jasné, komu je tato kapitola určená, začíná slovy „*Prorocký výnos o Egyptu*“ a pokračuje slovy: „*Hle, Hospodin jede na rychlém oblaku a přichází do Egypta. Egyptské nicotnosti se před ním roztřesou a srdce Egypta se v něm rozplyne. A popudím Egyptany proti Egyptanům a budou bojovat jeden proti druhému a každý se svým bližním, město proti městu a království proti království.*“ (Iz 19,1-2)

V posledních verších devatenácté kapitoly Bůh říká, že lid Egypta je jeho lid. „*Onoho dne bude Izrael jako třetí s Egyptem a s Asýrií — požehnání uprostřed země, již Hospodin zástupů požehnal slovy: Požehnaný můj lid Egypt, dílo mých rukou Asýrie a mé dědictví Izrael!*“ (Iz 19,24-25)

To znamená, že všechno, co se v kapitole píše, se týká Božího lidu. Jakého? Dnešní Egypt a jeho obyvatelé jsou většinově sunnitští muslimové. Oficiální náboženství je islám. Dnešní Egypt nereprezentuje Boží smluvní lid, stejně jako v době Izajášově. Smluvním Božím lidem jsou tělesní potomci Abrahámovi, známí jako Židé, kteří jsou ve smlouvě s Bohem Izraele, uzavřené skrze Mojžíše. Po tom, co židovští

vůdci a většina etnických Židů odmítli přijmout Ježíše jako svého krále a Mesiáše, oslovil Bůh skrze Ježíše Krista, prostřednictvím apoštolů a dalších jeho následovníků i ostatní národy a uzavřel s nimi novou smlouvu. Pro obojí Boží lid platí stejná Abrahámovská zaslíbení.

Kristova smlouva a z ní vzeší křesťané jsou pokračováním Božího plánu záchrany pro všechny národy světa. Jak to řekl Bůh několikrát Abrahámovi (Gn 22,18; 26,4; 28,14).

Křesťané jsou Božím lidem ze všech národů, kmenů, ras a jazyků. O Izraeli nebo o Jákobovi jsou jiná proroctví a zde je výslovně Egypt uveden samostatně vedle Izraele a Asýrie.

Úplný význam textu „*V onen den vytvoří Izrael s Egyptem a Asýrií trojici; bude požehnáním uprostřed země, jíž Hospodin zástupů požehnal slovy: Požehnaný můj lid Egypt, dílo mých rukou Asýrie a mé dědictví Izrael!*“ (Iz 19,24-25) je na jinou studii. Zde se zabýváme především faktem, že Egypt je v tomto proroctví nazván můj (Boží) lid.

Když si přečteme pozorně úvodní dva verše kapitoly, a srovnáte je se slovy, které použil Ježíš, když se ho učedníci ptali, jaké bude znamení jeho „*parousie*“, neboli přítomnosti (Mt 24,4). Ježíš jim odpovídá slovy: „*Budete slýchat o válkách a uslyšíte válečné zvěsti. Dejte si pozor, neděste se. To všechno musí nastat, ale to ještě není konec. Povstane totiž národ proti národu a království proti království, budou*

hladomory a zemětřesení na různých místech. Ale to všechno bude počátek porodních bolestí.“ (Mt 24,6-8) Ježíš zde použil velmi podobná slova jako Izajáš v 19. kap. ve druhém verši. Navíc přirovnává ty války každého s každým k porodním bolestem. Ty jsou začátkem a neklamnou předzvěstí, že se blíží příchod něčeho nového na svět. Porodní bolesti mohou trvat i řadu hodin. I tak jsou relativně krátkým obdobím, jež je ovšem většinou pro ženu bolestivé a velmi těžké.

Kdo je tou ženou, kterou přepadnou porodní bolesti? Odpověď najdeme ve 12. kapitole knihy Zjevení a v knize Genesis 37,9-10. Ve Zjevení je žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a na hlavě má korunu z dvanácti hvězd. V knize Genesis Josef, prvorozený syn Jákoba a Ráchel vypráví sen, kde se mu klaní slunce, měsíc a jedenáct hvězd. Jeho otec Jákob na to reaguje slovy „*Cožpak snad přijdeme já, tvá matka a tvoji bratři, abychom se ti klaněli k zemi?*“ To znamená, že žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou tvořenou dvanácti hvězdami představuje celou rodinu Izraele, potomků Abrahámových. Abrahámovi potomky nejsou jen jeho tělesní potomci. Apoštol Pavel to vysvětluje v dopisech Římanům a Galatským (Ř 4. kapitola a Ga 3,7-8). Potomky Abrahámovými jsou lidé víry. Pavel píše: *Písmo předvídalo, že Bůh ospravedlní pohany na základě víry; dopředu*

oznámilo Abrahamovi: „*V tobě budou požehnány všechny národy.*“ Ve Zjevení žena, porodí syna, který má pást národy železnou berlou. O koho se jedná, není otázka pro tuto práci. Zde jen chceme naznačit souvislosti týkající se porodních bolestí.

Ježíšova prorocká odpověď popisuje důležité události ukazující na blízký příchod Syna člověka (Mt 24,29-31), od prvních příznaků (války jako počátek porodních bolestí) až po příchod Syna člověka. To znamená, že prvními porodními bolestmi by mohly být obě světové války a hladomory ve 20. století, například španělská chřipka¹ po 1. světové válce. Protože však generace, jež zažily jednu nebo obě války téměř vymřely, bude začátek porodních bolestí asi až ta, která se blíží, protože Ježíš také řekl, že určitě nepomine pokolení, které to všechno zažije (Mt 24,34). Pro porodní bolesti je typické, že intervaly mezi jednotlivými bolestivými stahy se postupně zkracují. Dá se z toho usoudit, že bolestivé události patřící do období „porodních bolestí“ se mohou opakovat v čím dál kratších intervalech.

¹ Španělská chřipka zabila mnohem více lidí, než kolik jich zahynulo v bojích celé války. Ve válce zahynulo asi 15-17 milionů vojáků a civilistů, Na Španělskou chřipku zemřelo více než 50 milionů lidí.

O 2. světové válce, která vypukla 21 let po první, se říká, že byla jen pokračováním první světové války. Společným rysem obou válek bylo, že je vyvolaly křesťanské národy a největší boje probíhaly hlavně mezi křesťanskými národy, jež měly i nejvíce obětí v obou válkách.

Po druhé světové válce se upevnil světový řád, založený na rovnováze sil mezi Východem a Západem. Ten vydržel do zániku Sovětského svazu a celého socialistického mocenského bloku. Od té doby se svět viditelně přibližuje k dalšímu velkému konfliktu, z něhož vzejde nové světové uspořádání. Jaké uspořádání to bude, není tématem této práce. Pravděpodobné však je, že po těchto válkách nebo válce bude svět úplně jiný než jak jej známe teď a naplní vše, co je zapsané v Božích proroctvích. Při jejich čtení si musíme mimo jiné uvědomit, že historické obrazy zapsané v knihách Božích proroků popisují na dobových reáliích chování tehdejších velmocí a národů, jejich role nebo důsledky jejich zlého jednání, ale i důsledky zlého jednání Božího lidu. Bůh ve svých proroctvích vychází z principu, který popsal král Šalomoun v knize Kazatel (Kaz 1,9-10): „*To, co bylo, je to, co i bude, a to, co se dělalo, je to, co se bude dělat. Není nic nového pod sluncem. Je nějaká věc, o níž někdo řekne: Podívej, tohle je něco nového? Už to dávno bylo, v dobách, které byly před námi.*“

Devatenáctá kapitola knihy proroka Izajáše popisuje zmatení, opileckou závrať a hlupáctví knížat Egypta (Iz 19,3; 19,11-22). Popisuje Boží záměr a postup, jak postihnout a uzdravit Egypt, aby mohl být Božím lidem. „*Hospodin Egypt postihne — postihne a pak uzdraví. **I navrátí se k Hospodinu, a on se dá pohnout jejich prosbami a uzdraví je.***“ Jak už bylo řečeno, Egypt byl v Izajášově době jednou ze dvou velmocí, z nichž ani jedna neměla s Bohem smlouvu podobnou Mojžíšově smlouvě. Obě velmoci byly ovšem Božím dílem. Proto je v poslední verši 19. kapitoly Asýrie uvedena jako „*dílo mých rukou*“. tj., že Bůh se k Asýrii hlásí jako ke svému stvoření. Proč ne Egypt? Protože Egypt v tomto proroctví nepředstavuje totéž, co Asýrie. Bůh zde o Egyptu říká, že je jeho lidem. Je to prorocké prohlášení o tom, že Bůh bude mít lid, který bude velmoc jako Egypt a postihne ho to, co postihlo Egypt. Podobnost dnešního Západu se starověkým Egyptem v některých rysech existuje. Západní civilizace vládne nejen vojenskou silou, ale i silou ekonomickou. Dnešní podoba Západu se vytvářela od konce 15. století, kdy feudální křesťanské velmoci² postupně kolonizovaly nově objevené kontinenty a další země. Velmocí západu je dnes v

² Od objevení Ameriky na konci 15. století evropské země, jako Španělsko, Anglie, Francie, Portugalsko, Holandsko, Belgie, Německo, Itálie, Dánsko a Švédsko ovládly a kolonizovaly oba americké kontinenty, Austrálii, mnoho ostrovů po celém světě a některé národy v Asii.

USA, které vojensky sdružuje západní křesťanské země ve vojenském paktu NATO, a jako starověký Egypt má ve svém vojsku jiné národnosti, který měl ve vojsku například Kúšijce, Lúdejce a Pútejce. Celý Západ se opírá o silnou ekonomiku, jako starověký Egypt. Rozdíl je v tom, že prakticky celou západní civilizaci tvoří původně křesťanské národy a vlády, jež se ovšem od Boha a jeho Syna odvrátily. Tím se naplňuje prorocké slovo o Egyptu v 19. kapitole.

Obě války i chování dnešních západních vlád naplňují další prorocka slova ve 14. a 15. verši: „*Hospodin v jeho středu namíchal ducha závratí, aby svedli Egypt v každém jeho díle, jako opilec vrávorá ve svých zvracích. Egyptu se nepovede žádné dílo, ať ho udělá hlava či ocas, palmová ratolest nebo rákos.*“ Co je hlava, a co je ocas vysvětluje Izajáš 9,13-14. Nadčasové prorocké obrazy nejsou jen pro jedno splnění. Nestačí říct, že se splnily už definitivně v době života Izajáše. Chování evropských vlád vedlo k vyvolání dvou světových válek. Řada ideologií jako je ateismus, feminismus, LGBT nebo Green deal a další, nasvědčují tomu, že *duch závratí*, již mezi křesťanskými národy působí. Bůh to připouští, aby se lidé vzpamatovali. Nemá zálibu ve smrti nikoho, ani ničemy (Ez 33,11). Nechá však na člověka dopadnout ovoce jeho vlastních úmyslů a skutků (Jr 6,19; 17,10; 32,19). Mnoho vlád původně křesťanských zemí se chová z pohledu

normálního člověka podivně. Trochu to připomíná chování opilce, který v opilém stavu ztrácí pud sebezáchovy.

Ježíš říká doslova: „**Dejte si pozor, neděste se.** *To všechno musí nastat, ale to ještě není konec.*“. Na co si máme dát pozor? Na to, aby nás neovládl strach. V panice člověk jedná zmateně a nerozumně, zvláště opilec. Svět stojí před velkou změnou. Příznaků blížící se velké změny, velké proměny světa, jak o tom píší jiná další Boží proroctví, přibývá. Velké změny většinou provází i války. Mnoho křesťanských národů se v posledních sto dvaceti letech odvrátilo od Boha a jeho Syna. Jejich vůdci a autority možná společně hledají způsob, jak zpretrhat provazy, které je spojují s vírou jejich předků, kteří uznávali vládu a autoritu Boha a jeho syna nad sebou. Jak o tom píše druhý žalm. Bůh to zapsal pro nás na svědectví a varování již před cca třemi tisíci lety. Poučme se z toho a učme se naopak spoléhat na našeho Stvořitele a jeho Syna. „... *Milovaní, nedivte se té výhni zkoušek mezi vámi, která vám nastává, jako by se vám dalo něco divného, ale když máte podíl na Kristových utrpeních, radujte se, abyste se stejně radovali a jásali i při zjevení jeho slávy. ... věrný je však Bůh, který vás nenechá zkusit více, než snesete, ale se zkouškou dá i východisko, abyste ji mohli snést.*“. (1Pe 4,12-13; 1Kor 10,13)